

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Οι όχθω κοζάκοι όπλισμένοι με λόγχες και καθόλα πάνω στα ταρσιανά λόγω τους μπήκαν σ'ό χωριό Κρούτ, φθάνοντας άπ' το μεγάλο δρόμο. Χτύπησαν στην πόρτα του πρώτου σπιτιού που βρήκαν, μπροστά τους, με κανιές δεν φάνηκε να τους άνοιξη. Βρόντησαν έπειτα κι' άλλες πόρτες. Οι χιτώτοι τους όμως του κάκου άνηχοσαν πένθημα μες στα άδειανά σάτια. Το μικρό χωριό ήταν έρημο. "Ετσι οι κοζάκοι προχωρούσαν όλοένα, βλαστημώντας. Ξαφνικά, σταμάτησαν. Μπροστά τους ήταν ένα μικρό σπιτάκι μισοεπιχωμένο. "Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. "Ο καθένας μπορούσε να μπη σ' αυτό άνευόλητος. "Αμέσως οι κοζάκοι με τους κόκκινους σκούφους πήδηξαν από τ' άλογά τους και ζητωκραύγασαν τρεις φορές. "Επειτα μπήκαν στο σπίτι. "Ηταν βράδυ και μόλις μισοφύσαν να ξεχωρίσει ν, τα πράγματα μέσα στο σκοτάδι.

Το πρώτο δωμάτιο ήταν μία τραπέζαρία άδεια. Το δεύτερο μία κουζίνα άδεια κι' αυτή. Το τρίτο ένα σαλόνι, που είχε μέσα ένα έβλινο κρεβάτι και μία καρέκλα. Προχωρώντας άκομη. Στο τελευταίο δωμάτιο είδαν μία γυναίκα. "Η γυναίκα αυτή ήταν καθισμένη στη μέση του δωματίου πάνω σ' ένα σακάμι. "Ενα μαωρό βύζαινε στήν άγκαλιά της. Μόλις οι κοζάκοι μπήκαν μέσα, σηκωσε το κεφάλι της, και τους κύταξε με τα οβρυμένα βλέμματά της.

— Οι κοζάκοι! είπε.
Οι Ρώσσοι την κύταξαν, άκουμπώντας τα κεφάλια τους πάνω στις λόγχες τους. "Ενα; παγωμένος άέρας έμπανε από τα σπασμένα τζάμια, όλα γύρω ήταν πολύ πένθημα. Σε μία στιγμή ή γυναίκα έσκυψε και φίλησε το παιδί της.

— "Η γυναίκα, δόξε μας να πιούμε! φώναξε τότε ένας από τους κοζάκους.
Κι' ένα; δεύτερος άμέσως ενάναλψε:

— Να πιούμε! να πιούμε!
"Η γυναίκα όμως δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Κύταξε μόνο τους κοζάκους σάν όνειροπαρημένη. "Επειτα σηκωσε το μαωρό της, το κύταξε λίγο στο πρόσωπο και κατόπιν το ξανάβαλε να βυζάξη.

— Να πιούμε, είπε ένας άλλος κοζάκος πλησιάζοντάς την.

Κι' άμέσως άρχισαν να φωνάζουν

— Θέλω να δω τι έχεις κρύψει μέσα σέ κεινο το δωμάτιο!...

"Ο "Αλιμπέ έπεσε άμέσως στα πόδια του Σάχ Σοφι και τον θερμοπαράκλεσε, με δάκρυα στα μάτια, να μην του πάρη το πολυτιμότερο πράγμα που είχε στον κόσμο.

— Δεν εινε οσοστό και δικαιο, τού ειπε, να χάζω το μόνο μου θησαυρό. Πάρε μου ό,τι θέλεις, σέ παρακαλώ μονάχα να μου αφήσεις εκείνα που έχω κλειδώσει μες στο δωμάτιο.

"Ο βασιληάς άρχισε τότε να πιστεύη ότι ο "Αλιμπέ είχε κρύψει εκεί με να τίποτα διμνατικά και χρυσασικά, κλεμένα από το βασικό θησαυρό που τού έδωσαν να φυλάξη. Και ξαναδιέταξε τον "Αλιμπέ, με αυστηρότερο τόνο, ν' άνοιξη την πόρτα: "Τι να κάνη τότε ό ο παωός ό "Αλιμπέ; "Ανοιξε λοιπον τη διπλοκλειωμένη πόρτα και ό βασιληάς και οι συναγεμιοι εκεί άκόλουθοι τον είδανε τότε με κατάπληξη ότι ό μόνος θησαυρός που βρισκόταν εκεί, ήταν ή φλογέρα και τα τσοπάνικα κουρελλιασμένα ρούχα του "Αλιμπέ!...

— Αδιά εινε, πολυχρονημένο μου βασιληά, τα άπομεινάκια της παλιάς ευτυχίας μου, ειπε τότε ό "Αλιμπέ στο Σάχ Σοφι. Αυτός εινε ό μοναδικός θησαυρός μου. Μ' αυτόν γεννήθηκα και μ' αυτόν θέλω να πεθάνω! Δεν μου χρειάζονται ούτε διαμιντικά, ούτε χρυσασικά. Νά, αυτή εινε ή μεγαλειότερη ευτυχία μ' ή κεινον που δεν δηλητηριάσθηκε ακόμα από την άσποκτη πολυτέλεια της βσιλικής αλλαγής. Κύταξέ τα, βασιληά μου, τα ρούχα μου και τη φλογέρα μου. Εινε παλιά, πολυμεταχειρισμένα. "Εσένα δεν σου χρειάζονται. Μή μου τα πέρνεις...

"Ο βασιληάς κατάλαβε τότε πως ό "Αλιμπέ ήταν άθώος, τού ζήτησε συγγνώμη για το λάθος του, όταν έκανε προσηυργό του κι' έδωξε όλους τους άδικολόκακας από το παλάτι του...

... Και προσηυργός ακόμα, ό "Αλιμπέ πήγαινε συχνό στο ίδιο αίτερο δωμάτιο και ξανάβλεπε με συγκίνηση τη φλογέρα και τα τσοπάνικα ρούχα του, που τού θύμιναν τα παιδικά του χρόνια...

Πέθανε πολύ γέρος, σεβαστός και τιμημένος σ' όλο το βασίλειο, χωρίς ν' αφήση καμμία κληρονομιά στους χωριανούς του, για να μη γίνη αιτία και φύγουν από το ταπεινό του χωριό, μόλις πλουτίσουν, και χάσουν τη μόνη άληθινή ευτυχία: τήν ήπυχη ζωή, μακριά από τήν φευτιά και τήν όποκρομία που βασιλεύουν στις μεγάλες πολιτείες.

όλοι μαζί. "Από τους βραχιασιμένους λοιμούς τους έβγαναν ένα σωρό βρισιές.

— Να πιούμε! Σου ειπαμε πως θέλουμε να πιούμε.

Μά ή γυναίκα δεν τους άπαντούσε.

Τότε ένας άπ' αυτούς έβραβε τη γροθιά του κάτω από τη μύτη της γυναίκας. "Η γυναίκα και πάλι δεν κουνήθηκε... Σήκωσε μόνο τα μάτια της ψηλά, σάν να ζητούσε κάτι. Και τέλος, κουνώντας το κεφάλι της, τους ειπε:

— Φύγετε, δεν έχω να σάς δώσω τίποτα...

— Θέλουμε να πιούμε! Ξαναφώναξαν οι κοζάκοι άγο, όρμενοι.

Τότε ή γυναίκα σηκώθηκε, πήρε στην άγκαλιά της το μαωρό και βγήκε έξω. Οι κοζάκοι τήν είδαν να φεύγη. Είδαν τη σκιά της πίσω από τη τζαμιά πόρτα. "Επειτα έσκασαν στα γέλια, σε κάτι γέλια άποτομα, προστυχτα, χυδαία... Περιμένοντες, έφφξαν μία ματιά έξω από τ' άνοιχτο παράθυρο. "Η πεδιάδα άπλωνότανε μέσα στο σκοτάδι έρημη.

***

— Να κρασί! άκούστηκε ξαφνικά μία φωνή γεμάτη σαρκασμό.

"Η γυναίκα με το παιδί είχε γυρίσει. "Ακούμπησε μία κανάτα στο πατωμα, ξαναγύρισε στο σακάμι της και κάθησε. "Αμέσως οι κοζάκοι ρίχτηκαν στο κρασί. "Ο πρώτος έσκυψε, σηκωσε τήν κανάτα κι' έφερε το στόμα της στο στόμα του. Πριν όμως άκόμη βρθεή τα διμνασμένα χείλη του, κύταξε τη γυναίκα, τήν πλησίασε και τής ειπε, δίνοντάς της τη στάμνα:

— Να πιές!...

"Η γυναίκα κατάλαβε, σηκώθηκε, πήρε ένα ποτήρι και το γέμισε κρασί. "Επειτα ήπιε, έχοντας τα μάτια κορφοφωμένα πάνω στους όχτώ στρατιώτες.

"Εκείνοι ζητωκραύγασαν. "Ετσι ήπιε ό πρώτος κοζάκος, ήπιε κι' ό δεύτερος, μά ό τρίτος, όταν ήρθε ή σειρά του, διάσπασε και πλησιάζοντας τη γυναίκα, τής ειπε:

— Να πιή κι' αυτό!

Κι' έδειξε το παιδί της.

"Η γυναίκα τράβηξε το μαωρό από τήν άγκαλιά της κι' έπειτα σταγόνα, σταγόνα τού έδωσε να πιή κρασί άπ' το ποτήρι που τής παρονόσιασε ό στρατιώτης.

Οι κοζάκοι παρακολουθούσαν τις κινήσεις της. Σάν ήπιε το μικρό, ή μητέρα του το έβραβε πάλι να βυζάξη. Τότε άδίστακτα ό τρίτος κοζάκος ρούφηξε το κρασί. "Ο τέτατος, ό πέμπτος, ό έκτος, δεν έχασαν καιρό. "Ο έβδομος όμως προτού πιη, πλησίασε τήν ίσα γυναίκα και τής σηκωσε το κεφάλι. Τα ροζιοσμένα δάχτυλά του ψηλάφισαν τον κάταστρο, σάν το χιόνι, λαμύρι, και προχώρησαν προς το στήθος, σάν να ζητούσαν κάτι. "Εσεή βρήκε το χυσο της μεταγινώ, που κρεμότανε από μία χουφή άλυσσίδα.

"Ο κοζάκος άνοιξε και έλθε μέσα τήν εικόνα ενός άειματωχού.

— Ζήτω!... ούρλιαξαν κι' οι όχτώ άνδρες έμπαικτικά άναγνωρίζοντας τήν εικόνα ένα στρατιώτη του αυτοκράτορος, έναν έχθρο του.

— "Ο άντρας μου...τους ειπε εκείνη. Λογαγής τού πρώτου σώματος της Αυτοκρατορίας φρονιάς.

Τη στιγμή αυτή, ένας από τους όχτώ κοζάκους ήπιε βλαστημώντας το μεταγινό άπ' το συντροφικό του για να το κύταξη.

— Πέθανε, εξακολούθησε ή γυναίκα, στις πρώτες μάχες των συνόρων.

Κι' έπειτα ψιθύρισε παράξενα:

...Τόν σκότωσαν οι κοζάκοι!...

"Ο έβδομος άδειασε κι' αυτός το ποτήρι του μονορούφι. "Ηρθε τέλος κι' ή σειρά τού ό,δου για να πιη. Αυτός πλησίασε στήν κανάτα κι' έφριξε μία ματιά. "Επειτα γλυ-οχαμογέλασε τής γυναίκας που κρατούσε πάντα το παιδί στην άγκαλιά της. Το άνοιχτο κορσός της άφανε να φαίνεται το όφρατο στήθος της... "Ο στρατιώτης έκανε ένα βήμα...άλλά σάν να διάσπασε, σά να φοβήθηκε, όπισθοχώρησε πάλι και ρίχτηκε στο κρασί. "Ηπιε κι' έπειτα κοιμήθηκε.

***

"Η νύχτα εκείνη ήταν χωρίς άστρα. "Η γυναίκα εξακολουθούσε να νανουρίζη το μικρό της, ως που ένας βαρύς ύπνος σφάγγει τα μάτια της.

Μά κι' οι κοζάκοι άπκοιμήθηκαν πριν άπ' αυτήν.

"Ενα ροζάλοιο περιεγο, σάν ρόζους θανάτου άκουγότανε τώρα μέσα στο σπίτι, στις νύχτας τη σιωπή. "Ενας ρόζος άταίσιος. Κ' ή ώρα περνούσε, περνούσε... "Εφτιασε το πρωί... Μά κανένας δεν ζύπνισσε πια.

"Η γυναίκα, το παιδί και οι όχτώ κοζάκοι ήσαν νεκροί!...

Τόν σκότωσαν οι κοζάκοι!...